

LBRIS

We know
books

SARAH
PINBOROUGH

INSOMNIA

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

PROLOG

Cealaltă mașină apare de nicăieri.

Nici vorbă de scârțâitul de avertizare al cauciucurilor, nici chiar de o privire laterală, de tip „Ce mama nai...!“, ci izbucnește doar bufnitura puternică, de metal care se lovește cu viteză de alt metal, o explozie de energie, o simfonie a dezastrului. Impactul e atât de puternic, încât geamurile se sfărâmă pe loc, împrăștiindu-se ca o grindină tăioasă, furioasă. Șasiul se ondulează ca valurile apei, iar mașina se ridică în aer, precum în cel mai periculos carusel din parcul de distracții, iar apoi se răstoarnă și se oprește, cu un impact teribil, în șanțul de lângă drum.

După aceea, o liniște îngrozitoare, tulburată doar de un scârțâit slab în clipa în care se așază metalul. Iar apoi, nimic. Radioul nu mai funcționează. Nu se mai aude conversația animată. În câteva clipe, totul s-a schimbat.

Mișcări ușoare pe scaunul pasagerului. O disperare reținută, prinsă în capcană, frântă. Un țipăt care nu e decât un șuierat.

Cealaltă mașină, un bolid cu tracțiune integrală, a rămas pe șosea, cu partea din față turtită, transformată într-un rât de porc. În mod surprinzător, motorul

încă funcționează; un horcăit de moșneag, dar unul care, totuși, nu se oprește. Preț de o clipă, de una mai lungă decât a fost nevoie ca să se distrugă universul vieții din celălalt vehicul, șoferul tremură, cu mâinile pe volan. Soarele încă strălucește, trecând printre copaci. Încă e o dimineață frumoasă, iar șoseaua e încă pustie.

Șoseaua e încă pustie.

Nici un martor.

Nu mai e decât în jur de un kilometru până acasă.

Șoferul lasă totul la voia întâmplării. La voia norocului. Airbagul nu s-a declanșat. Dacă mașina o să pornească, el, șoferul, o să plece. N-o să se uite în urmă. Dacă mașina nu pornește, șoferul o să rămână pe loc și o să înfrunte consecințele. Mâini tremurânde mută schimbătorul de viteze într-a întâia, iar apoi apucă volanul. Dintr-odată, șoferul devine conștient de durerea care îl copleșește în urma impactului. Automobilul de teren, o mașinărie ca un cal de povară, pornește scârțâind, se întoarce și înaintează târâș-grăpiș de-a lungul drumului. Șoferul aruncă o privire înapoi. Nu se poate abține. O mână se ridică dinspre silueta prinsă pe locul pasagerului. Un strigăt de ajutor.

Șoferul geme. O să sune la ambulanță. De la un telefon public. Dar în drumul său scurt nu se află nici o cabină telefonică. Însă o să vină cineva. Șoseaua asta se aglomerează până la ora nouă. Cineva o să sară în ajutor. Șoferul e convins de asta.

1

Douăsprezece zile până la ziua de naștere

E cineva în casă.

Nu e un gând propriu-zis, ci e ceva sălbatic, instinctiv. Mă ridic în pat și mă așez în capul oaselor, trează dintr-odată, cu inima bubuindu-mi în piept. Ceasul arată 1.13, iar eu rămân nemișcată. Ascult, încordată, fiind sigură că o să aud un scârțâit dinspre hol sau că o să văd o umbră amenințătoare apărând dintr-un colț întunecat al camerei. Dar nu e nimic în afară de susurul ploii care bate în ferestre și de murmurele nopții liniștite.

Mi s-a făcut piele de găină. Ceva m-a trezit. Nu un vis. Altceva. *Ceva care se află în casă.* Nu pot să scap de senzația asta, așa cum se întâmpla pe vremea când eram mică și coșmarurile mă prindeau atât de strâns în mrejele lor, încât simțeam că mă înapoiaseam în noaptea aceea, iar femeia care mă luase în grijă venea în goană să mă liniștească, ca să nu trezesc întreaga familie.

Robert doarme dus, cu spatele la mine. Nu-l trezesc. Probabil că nu e nimic, dar tot sunt cuprinsă de teamă. *Copiii.*

N-o să pot adormi la loc decât dacă arunc o privire în camera lor, așa că mă ridic din pat. Mă trec fiori de

frig prin tot corpul în clipa în care ating covorul cu tălpile goale, dar mă strecor afară din cameră, pe palier.

Privind în lungul coridorului central, mă simt foarte mică, semiîntunericul făcând culoarul să pară nesfârșit, gura căscată a unui monstru aflat în fața mea. Pășesc înainte.

„Sunt mamă și soție. O femeie cu o carieră. Asta e casa mea. Adăpostul meu.“

Îmi pare rău că nu mi-am adus telefonul, ca să-l folosesc drept lanternă. Mă uit peste balustrada palierului. Nimic nu mișcă în umbra neagră de jos. Nu se aud bufniturile făcute de hoși care să caute bunuri scumpe prin întuneric. Nu e nici un pericol.

O pală de vânt aduce șfichiuri de ploaie în ferestrele ca de catedrală ale casei, făcându-mă să tresar. Merg până la capătul coridorului, acolo unde acesta se întretaie cu zidul, un arc perfect de beznă. Îmi duc mâinile căuș la ochi și-mi lipesc fața de geamul rece, dar nu văd decât forma nedeslușită a copacilor. Nici o lumină. Nici o urmă de mișcare. Dar tot tremur în momentul în care mă întorc cu spatele la fereastră și traversez curba în formă de „L“ de dinaintea mea, spre camerele copiilor. Parcă simt pași dansându-mi pe mormânt.

Mă simt mai bine de îndată ce am deschis ușa camerei lui Will. Fiul meu, în vârstă de cinci ani, deja elev de școală, doarme întins pe spate. Pilota imprimată cu dinozauri e aruncată într-o parte, iar părul negru, pe care l-a moștenit de la mine, îi e ciufulit și transpirat. Poate că și el a avut o noapte grea. Îl acopăr cu grijă, dar oricât mi-ar fi de măsurate mișcărilor, el tot se trezește și deschide ochii.

- Mami!

E somnoros, derutat, dar în clipa în care-i zâmbesc, îmi răspunde la zâmbet și se răsuște pe o parte. Are

sub pernă caietul de desen, pe care-l trag de dedesubt, șoptind:

- Dacă dormi pe chestia asta, nu-i de mirare că te-ai trezit...

Deschid caietul la cel mai recent desen în creion, făcut cu tot entuziasmul. În întunericul camerei, îl întorc pe toate părțile, încercând să înțeleg ce reprezintă. Sinceră să fiu, arată ca un câine călcat de o mașină - de două ori.

- E un dinozaur, mă lămurește Will, râzând.

Apoi cască, ca și cum știe că desenul nu e cel mai mare talent al lui, fapt care nu-l deranjează.

- Da, bineînțeles că e un dinozaur!

Pun caietul pe masa de lângă patul lui și-i dau un sărut de noapte bună. Aproape că a adormit la loc și probabil că n-o să-și amintească nimic mâine-dimineață.

Apoi mă duc în camera lui Chloe și văd că și ea e în lumea viselor. Părul blond îi e răsfirat pe pernă, ca un evantai. Pare o prințesă adormită, descinsă direct dintr-un basm, chiar dacă, la vârsta de șaptesprezece ani și fiind o veritabilă feministă modernă, ar fi prima care să-mi spună că basmele sunt niște prostii misogine. Mă întorc în camera mea, râzând de mine și de teama mea absurdă.

Mă vâr înapoi în pat și mă ghemuiesc, iar Robert abia dacă se mișcă. E ora 1.30. Dacă adorm acum, pot să mai prind patru ore de somn. Ar trebui să adorm repede - după cum mi s-a întâmplat întotdeauna în viața plină, animată și istovitoare pe care o duc, așa că mă fac covrig și aștept să adorm. Dar somnul nu se lipește de mine.

La ora trei dimineața, îmi verific e-mailurile - felicitări trimise la miez de noapte de Buckley pentru rezultatul de ieri, din instanță, în procesul de divorț

al soților Stockwell – iar apoi citesc știrile pe telefon, după care mă duc la toaletă. În timp ce mă vârlă la loc în pat, Robert aproape că se trezește, dar numai cât să mormăie ceva neinteligibil și să-și arunce un braț greu peste mine. Rămân întinsă, iar prin cap îmi zumzăie planurile pentru ziua care se apropie cu repeziciune; mă simt din ce în ce mai nemulțumită la gândul că o s-o înfrunt deja obosită. Trebuie să ajung în birou la 7.30 dimineața. Rareori se întâmplă să mă întorc acasă după mai puțin de douăsprezece ore, iar asta, doar dacă pot să scap de ieșirea obligatorie împreună cu colegii, ca să bem ceva. N-am voie să fac greșeli. Mai ales acum, când sunt pe cale să devin cel mai tânăr partener din firmă. Dar îmi iubesc meseria, o iubesc cu adevărat.

Fac câteva exerciții yoga de respirație, încercând să-mi relaxez toți mușchii și să-mi golesc mintea de gânduri. Pare foarte ușor, dar de obicei ajung să-mi treacă prin cap lucruri tâmpite, cum ar fi, de pildă, dacă avem destul lapte în frigider sau dacă nu cumva ar trebui să schimbăm distribuitorul de gaz. Drept urmare, chiar dacă ritmul cardiac îmi scade, tot nu adorm. Urmează o zi lungă.

2

Unsprezece zile până la ziua de naștere

Am multe de făcut la serviciu. Până la 10.45 am avut două ședințe, am rezolvat niște probleme de facturare și am sunat alți trei clienți, cărora le-am explicat pe un ton calm că nu pot forța instanțele să funcționeze mai repede, că nu pot grăbi răspunsurile avocaților părții adverse, oricât de enervante ar fi întârzierile, și că de fiecare dată când sunt nevoită să-i sun ca să-i liniștesc, îi costă bani. Oamenii par întotdeauna mai grăbiți să iasă dintr-o căsnicie decât au fost atunci când au decis s-o înceapă.

Îmi verific telefonul mobil. Am trei apeluri ratate de la un număr necunoscut, dar, oricine ar fi, trebuie să aștepte. Am pe altcineva de care să mă ocup mai întâi. Alison.

Se aude o bătaie în ușă și inspir adânc. Cu Alison nu e niciodată ușor.

– Intră!

Alison Canwick are în jur de cincizeci și cinci de ani și convingerea fermă că vârsta în sine impune autoritate, iar faptul că e avocat de mai mult timp decât mine ar trebui să cântărească mai greu decât poziția ei de

asociat junior în echipa mea. Dacă aş ajunge partener în firmă, m-ar ucide.

– Felicitări pentru cazul fostei doamne McGregor! Îi spun eu zâmbind și făcându-i semn spre un scaun pe care ea însă nu se așază. Cred că e mulțumită de rezultat!

– Atât de mulțumită pe cât poate fi o femeie al cărei soț a fugit în lume cu una care are aceeași vârstă ca fiica lor cea mare.

„Acceptă felicitările!”, îmi vine să-i spun.

Alison se pricepe cel mai bine să se ocupe de soții furioase, dornice să se răzbune. Nu știu dacă asta vor cu toatele, dar Alison le instigă să parieze totul pe o carte, așa cum a făcut și ea atunci când propriul soț a părăsit-o pentru o altă femeie, în urmă cu zece ani. Poate că dacă ar înceta să alimenteze furia altora, ar slăbi și a ei. Pe când așa, rezultatul în cazul McGregor a fost bun, dar n-a fost în totalitate în favoarea clientei lui Alison. Am felicitat-o numai ca să încerc să îndulcesc ceea ce urmează să-i spun.

– Ei, da, ai dreptate!

Mă așez, deși ea a rămas în picioare.

– În legătură cu orele tale care se pot factura, spun eu, iar fața ei se încordează, dar îmi iau inima-n dinți și continui: Ești sub optzeci la sută de două săptămâni și m-am gândit să verific dacă nu cumva simți că lucrezi sub presiune, că nu...

– Sunt convinsă că nenorocitul ăla de program de computer nu înregistrează totul cum trebuie.

– Te rog, Alison, lasă-mă să termin!

Mai e ceva. Alison consideră că nu greșește niciodată. Și nici nu e în stare să-și recunoască vreo slăbiciune.

– Nu-ți fac nici un reproș, o mint eu, doar că vreau să mă asigur că totul e în regulă. De obicei, ești prima care își atinge obiectivele.

Ca să fiu sinceră, ultima parte e adevărată. Alison e deosebit de harnică și poate că nu înregistrează numai succese, dar știe foarte bine că trebuie să putem factura un minimum de optzeci la sută din orele de lucru.

– Totul e în regulă cu mine! spune ea, nemulțumită. De acum încolo o să mă asigur că-mi îmbunătățesc ritmul de lucru.

– Orice probleme ai avea, eu sunt aici ca să te ajut!

De cum îmi ies cuvintele astea din gură, îmi dau seama că am greșit. Ea își încordează maxilarul, iar ochii îi scânteiază de indignare.

– O să țin minte!

O a doua bătaie în ușă ne salvează pe amândouă. Intră Rosemary, secretara mea, care e și ea în vârstă de peste cincizeci de ani, dar care e o persoană ce emană căldură și bucurie de a trăi. Rosemary ține în mână o vază mare, cu flori.

– Uită-te la florile astea!

Le duce direct la măsura decorativă de lângă fereastră. Sunt frumoase, cel puțin douăzeci de fire, înflorite.

– Pentru mine?

Nu știu ce să cred. Nu e nici o ocazie specială, iar Robert nu mi-ar cumpăra trandafiri. Știe că, în locul unor plante condamnate să putrezească, deși arată atât de frumos, aş prefera unele care să continue să trăiască.

Alison rămâne pe loc, curioasă, iar eu nu mă ostenesc să-i spun să plece.

– Biletul ăsta a venit odată cu buchetul, mă anunță Rosemary, întinzându-mi-l.

O, Doamne, Parker Stockwell!

Încă o dată, îți mulțumesc. Iar dacă ai vreodată chef să luăm cina promisă, sună-mă. Parker x

Eu scot un geamăt. În timp ce Rosemary se uită la mine cu un aer întrebător, Alison rânjește, atotștiutoare.

- Lasă-mă să ghicesc - domnul Stockwell?

Se întoarce și pleacă, arborând o mină victorioasă, care mă irită și mai tare.

- Nu m-ar deranja dacă n-ar fi atât de scârbos, spun eu, uitându-mă la flori. Auzi, să mă invite la cină! Nu cred că s-a așteptat la un refuz, cu toate că sunt căsătorită.

- Îmi imaginez că nu primește multe refuzuri.

- Adevărat! Dar nu e genul meu, adaug, inspirând adânc și tăind numele lui Alison din agenda cu programul zilei. Poate că ar trebui să-i fac cunoștință cu Alison, gândesc eu cu voce tare, iar apoi râd, înveselită de un asemenea gând. De ce trebuie să fie atât de dificilă?

- E invidioasă, asta-i tot, răspunde Rosemary. Tu ești mai tânără, ai mai mult succes, ai o familie minunată și - o, am uitat! - a sunat sora ta. Mi-a spus că a încercat să te contacteze pe mobil de câteva ori. Vrea s-o sune. Cât mai repede.

Phoebe.

Dintr-odată, dau uitării florile, pe Alison, ziua mea plină și lipsa de somn. M-a sunat Phoebe. Caut, printre apelurile pierdute de pe telefonul mobil, numărul necunoscut. E din Marea Britanie. Phoebe. Sora mea. S-a întors. Iar singurul lucru la care mă pot gândi e...

„De ce acum? De ce atât de aproape de ziua mea de naștere?“

3

- Sunt la spital. Salonul numărul 15. Ar fi bine să vii! Atât a spus ea înainte să închidă, iar acum, când sunt aici, înțeleg de ce. M-a păcălit să vin.

E un salon privat, dar unul de geriatrie. Trec de câteva alte saloane și nu pot să nu arunc o privire prin ușile pe jumătate deschise. Într-unul dintre ele, un bărbat cu pielea obrazilor zbârcită, cu părul rar și subțire, se scufundă încetul cu încetul în viața de după viață. În altul, un pacient se uită la televizor, urmărind, cu sonorul dat prea tare, emisiunea *Case demolate*. În ultimul salon se vede un scaun cu rotile pliat și sprijinit de perete, iar o femeie îi citește dintr-o revistă unei bătrâne. Aceasta din urmă, care ascultă în timp ce soarbe pe îndelete dintr-o ceașcă de ceai, poate să fie mama celeilalte sau vreo mătușă. Instantanee de viață. Nu vreau să ajung la camera în care se află al meu.

Vocea unei asistente mă face să tresar.

- Pot să vă ajut?

- Mă numesc Emma Averell. Adică Bournett! O caut pe Phoebe Bournett.

- Emma? Cealaltă fiică a Patriciei Bournett? Ați semnat la intrare?

„Iată instantaneul!“

Asistenta vorbește tare, enervată, iar femeia care îi citește bătrânei în salonul lângă care m-am oprit încețază cu cititul și se uită la noi. Mă îndepărtez de ușă.

– Îmi pare rău, n-am...

– Emma, sunt aici!

Phoebe se află la capătul coridorului. Sora mea mai mare.

Părul i-a crescut și-i cade în jurul umerilor; îmbrăcată cu o bluză în stil tunică, cu blugi negri, mulați, și încălțată cu balerini, e greu de crezut că are patruzeci și doi de ani. Dar toate astea sunt un travesti. În cazul lui Phoebe, nimic nu e întâmplător, iar o privire mai atentă la chipul ei dezvăluie o altă poveste. Pe frunte și în jurul gurii i se văd riduri care nu mai sunt firisoare subțiri, ci pătrund mai adânc – cârligele de undiță ale timpului, care-i trag pielea în jos.

– Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, Phebes! Am crezut că ești bolnavă!

Ea mă studiază preț de câteva clipe lungi.

– Ce straniu!

– Poftim?!

– Semenii atât de mult cu ea! Așa cum era *pe atunci*.

De ce nu poate niciodată să spună ceva frumos? Ca, de pildă: „Bună, Emma, ce dor mi-a fost! Cum e la serviciu? Sunt mândră de tine!“ Nu, ea trebuie să te muște de jugulară. Ca și cum o supără faptul că mă iubește. Uneori – acum, spre exemplu – sunt convinsă că o supără.

– Nu seamăn deloc cu ea!

– Tu nu-ți amintești, răspunde Phoebe, ridicând din umeri. Dar chiar semenii cu ea, așa cum era *pe atunci*. Adică, adaugă, încruntându-se un pic, ești leită ea! E tulburător!

Refuz să mușc din momeală.

– Am plecat de la serviciu fiindcă am crezut că ai avut un accident. Dacă n-ai pățit nimic, putem vorbi altădată.

„Peste câțiva ani, cel mai probabil!“

– Dacă ți-aș fi spus, n-ai fi venit.

– E vorba de ea, nu-i așa?

Are dreptate, n-aș fi venit. Și nimic nu mă poate face să rămân.

– Te referi la mama? Doar nu e Voldemort! Poți să rostești cuvântul! Ea e acolo, spune Phoebe, făcând un semn din cap spre o ușă închisă. Și-a spart capul în timpul nopții, izbindu-se de oglinda din camera ei..., adaugă, iar apoi se oprește din vorbit în clipa în care mă vede făcând, involuntar, un pas în spate, ...în mod repetat! Are un hematom cerebral posibil letal. Am crezut că ai vrea să știi.

Mă uit în jur și mă încrunt.

– Unde sunt gardienii?

Pe Phoebe o surprind atât de tare vorbele mele, încât izbucnește într-un hohot de râs.

– E o femeie fragilă, în vârstă de șaptezeci și cinci de ani, cu o sângerare craniană severă și care de zeci de ani nu mai poate decât să-și târască picioarele și să îndruge prostii. Nu reprezintă un pericol!

– Chiar și așa, ar trebui să fie trimis aici un angajat care să asigure securitatea!

M-aș simți mai apărută dacă ar fi de față gardienii, dacă ar exista pază la ușa ei. Spaimele din copilărie sunt adânci.

– Emma, nu-i mai pasă nimănui de ce a făcut ea cândva! spune Phoebe, întotdeauna directă. Și trăiește într-o unitate clinică securizată, nu la pușcărie!

Uneori, caut pe Google locul ăsta. În ultimul timp am făcut-o mai des. Nici nu știu de ce; poate că mă